

RADA HOSPODINOVA

**ŽALM 33,17
73,24
106,13 STOJÍ
NA VĚKY**

**živá!
SLOVA**

1985 4
ročník XVII

PANE, NAUČ NÁS MODLIŤ SA

Na to, aby si sa mi ľúbil, nie je treba mnoho viedieť, ale mnoho m lovia. Môžeš sa mnou hovoriť tak, ako by si hovoril so svojou matkou, keď si fa k sebe privinie. Záleží ti na niekom, za koho chceš prosiť? Menuj mi svojich priateľov, priateľov — a povedz mi, čo chceš, aby som každému z nich učinil. Neboj sa žiadať mnoho, veď mne je daná väčšia moc, len pros vrúcene! Kto pre svojich blížnych dokáže zabudnúť na seba, je mi zvlášť milý. Hovor sa mnou o slabých a nemohúcich, ktorým by si rád pomerhal, o chorých, ktorých utrpenie fa bolí, o hriešnych, po ktorých ochránení a duchovnej záchrane túžis.

A čo žiadaš pre seba? Môžem ti dať lásku, radosť, pokoj, ľahosť, pokoru, trpežlivosť, statočnosť, vytrvalosť, čistotu, nové posvätenie. Zapisuj si potreby svojej duše a potom ich čítaj pred mnou. Môžeš sa mi tiež priznať ku svojim zlým náklonnostiam, chybám i nedostatkom. Vyznaj svoju pŕchu, svojvôlu, slobodvo, skryté žiadosti a hriešnu porušenosť svojho srdca. Trápi fa svedomie, nevyznaná vina? Keď mi to všetko zveríš v pinej divere v moje odpustenie, ja mám moc všetku napraviť. Môžeš prosiť o požehnanie pre svoje telo práve tak, ako pre svoju dušu. Pros za zdravie, za pamäť, za zdar v práci — ja ti môžem dať všetko potrebné! A dávam ti to rád, keď ti slúži k duchovnému vzrastu. Praješ si niečo práve dnes? Ó, keby si len vedel, ako rád dobре činím! Dostal si milý dopis, niekto fa navštívil, dostal si povzbudivý darček, alebo ti bola odňatá bázeň pred tažkým krokom, či dôležitým rozhodnutím? Dovol, aby som mal účasť na tvojom štase — veď to všetko som ti pripravil ja a som rád, keď za tým všetkym vidíš moju lásku k tebe. Povedz mi aj o svojich nezdarach, bolestiach a zármutkoch — ja ti ukážem na ich príčiny. Niektó ti ubližil? Po hovor so mnou o tom a uvidíš, že budeš môcť odpustiť a zabudnúť — a ja ti požehnám. Pôsobí ti niekto starosti v rodine, v zamestnaní alebo v zhore? Sužuje ťa bázeň alebo tiesň, z ktorej by si chcel byť vyprostený? Dôveruj cele mojej starostlivosti o teba! Som tu, vidím všetko a nikdy ťa nespustím! Sú v tvojom okolí ľudia neláskaví, ľahostajní — a teba to bolí, hoci nieveš, či si im niečim ubližil? Vypros si pre nich lásku a privelivosť — keď ťa vyslyším, bude to už točené i pre teba samého.

Chceš mi niečo slúbiť? Viem čítať v hlbinách tvojho srdca: človeka môžeš oklamáť, no mňa nel! Preto bud úprimný! Chceš mi slúbiť? Chceš pracovať na srdeciach tých, ktorí hynú v hriechach a ktorí na mňa zahúdajú? Povedz mi, komu chceš poslúžiť a aké pohnútky ťa k tomu vedú. Nikdy nezabudni, že len poslušných služebníkov si môžem použiť v svojej práci. Bud preto tichý, dôverujúci a vo všetkom mne oddaný a ja budem urovnávať tvoju cestu pred tebou! A nezanedbávaj moje Slovo — tam nájdesh odpovede na všetky otázky svojho života, lebo kto chce koná moju vôľu, tomu bude zjavená (J 7, 17). Každý deň prichádzaj ku mne, každý deň mi otvor celé svoje srdce a dovoľ mi, aby som bol Kráľom tvojho života. Ja ťa požehnám a odmením i tu i vo večnosti!

zurac. jj

ŽIVÁ SLOVA vydávají Kresťanské sbory v ČSSR v Ústredním cirkevním nakladatelství v Praze. — Rídi odpovědný redaktor Dr. Karel Kořínek s redakční radou. Adr. redakce: 796 01 Prostějov, Sádky 2. — Vychází šestkrát do roka. Předplatné na celý rok 30 Kčs. — Admin. časopisu: 755 01 Vsetín, Jiráskova 1817/72, telefon 2930. — Grafická úprava a ilustrace: akad. malíř Jaroslav Kapec. — Rozšíruje administrace. — Tisknou Moravské tiskařské závody, n. p., Olomouc, závod Ostrava, provoz 26 Valašské Meziříčí. — Snížený poplatek za dopravu novin povolen SmRS Ostrava, čj. 3162/84 ze dne 26. 4. 1984. Dohľadací pošta Vsetín 1. Reg. číslo R 5078. — Index 47 878.

VĚRNOST V PRÁCI NA BOŽÍ VINICI

V pracovní oblasti je věrnost chápána jako odpovědný vztah pracovníka k zaměstnavateli a svěřenému úkolu. Tuto odpovědnost lze vymezit takovými pojmy jako jsou pracovitost, využití času a výrobních prostředků, poslušnost příkazů nadřízeného a mnoha dalších. Věrný vztah k práci nebo službě má být vlastní každému, kdo vstupuje do pracovního poměru, aby byl soulad mezi zaměstnavatelem a zaměstnancem.

Je-li tato kvalita žádána mezi lidmi, vyžadují-li věrnost v zaměstnání nadřízení od svých podřízených, pak o kolik náročnější je náš Pán ke svým služebníkům! Apoštol Pavel připomíná tento požadavek Timoteovi: „...dokazuj toho do statečně, že jsi věrný služebník“ (2Tm 4, 5). Jsme si dobré vědomi Ježíšových nároků? On chce věrné služebníky s odpovědným přístupem ke svěřenému úkolu, plnou angažovaností ve službě, do níž jsme byli povoláni, ne lajdáky s lhostejným a nedbalým vztahem ke svěřené práci. Ale ruku na srdce! Nepodobá se někdy naše práce v Božím království více „vedlejšemu pracovnímu poměru“ nebo „práci na záhumenuku“? Není to spíše činnost, kterou konáme jen někdy, po řádné pracovní době, za příznivého počasí a tenkrát, když jsme právě dobře naladěni? Člověk může podvést člověka. Dělník může probít směnu nebo vyrobít zmetek a utajit to před mistrem. Ale Boha nelze nikdy oklamat. Pán Ježíš zná nejen naše nejskrytější myšlenky, ale On je i ten nejlepší psycholog, který zná dokonale naši povahu se všemi jejími slabinami. Ve svém podobenství o věrnosti služebníků (Lk 12, 41–48) ukazuje na příkladu nehodného služebníka dva nedostatky, které jsou vlastní pro naši službu:

„Prodlévá přijíti pánu můj, i počal by být služebníky a děvky, a jistí i opíjeti se“ (v. 45). Tak uvažuje tento služebník, a podle toho i jedná. Jeho pánu odcestoval, je daleko, nevraci se, a tak si může dělat co chce. Jak se to chová v nepřítomnosti svého pána! Jak nedůstojně a nenáležitě jedná! Před zrakem svého zaměstnavatele by nikdy níc takového neučinil. Ted je však bez DOZORU, a proto se může plně projevit jeho chatrná věrnost. Ale není takové jednání příznačné i pro nás? Nekulháme také podobným způsobem? Nemáme sklon rozdělovat své životy do dvou částí? Jsme-li v obecnosti věřících lidí, ve shromáždění, pak samozřejmě počítáme s přítomností Pána. Jak jinak to ale vypadá, když jsme na pracovišti, kde nejsou věřící. Tam Ho vylučujeme ze svých životů, zapomínáme na Něho, protože je daleko, a chováme se stejně jako ti, kteří jsou kolem nás. Jestliže rozdělujeme své záležitosti na svaté a světské, pak má naše věrnost ve službě Pánu značnou trhlinu.

Nevěrné jednání nehodného služebníka vychází ještě z druhého chybného závěru. Předpokládá, že bude mit DOSTATEK ČASU dát si do pořádku své záležitosti ještě před příchodem pána. Ten ale „příjde v den, kdy to nečeká, a v hodinu kterou netuší“ (Ek, překl. v. 46). I tento jeho omyl je typický pro naše jednání. Jaký sklon máme k odkládání práce a služby pro Pána na druhý den, na příští týden a na další měsíc. Kolik návštěv jsme chtěli vykonat později, kolik svědecťí vydat v příhodnější době, kolik lidí potěšit, až k tomu bude čas — ale bylo už pozdě. Odkládáme-li tvrle své povinnosti, pak naše věrnost ve službě Pánu je velmi pochybná. Vždyť dnes je příhodná doba ke každé práci, zítra už může být pozdě.

Mějme stále na paměti, že náš Pán je ten nejnáročnejší, ale současně i ten nejlaskavější „Zaměstnavatel“. On přísně odsuzuje nepoctivé: „Zlořečený ten, kdož dělá dílo Hospodinovo lstim...“ (Jr 48, 10). Ale je laskavý k tomu, kdo Mu věrně slouží přes svou křehkost, porušenosť a slabost. Takový člověk jednou uslyší z Ježíšova úst: „To dobré, služebníče dobrý a věrný...“ (Mt 25, 21).

připr. -hk

Mnohí z dnešných kazateľov opustili doktrínu o pade človeka a jeho mrazenej porušenosti. Iba menšinu tvoria takí, čo pred svojich poslucháčov jasne stavajú skutočnosť, že všetci ľudia sú pred svätým Bohom hrievníkmi. Mužovia predošlých generácií, čo verne túto pravdu zvestovali, sú v očiach moderných kazateľov neosvietení a starosvetší a „patria do múzea“, spolu s ostatnimi prežitkami minulosti.

Ale je aspoň jeden kazateľ, ktorý aj dnes hovorí tak jasne a prostro aku vždycky predtým. Nie je populárny, a predsa celý svet je jeho poslucháčom, lebo cestuje celým svetom a hovorí kaž-

dým jazykom. Navštevuje chudobných i bohatých, domy jednoduchých i učených. Káže protestantom i katolíkom, veriacim i ateistom. Nech je predmet jeho kázne akýkoľvek, obsah je stále ten istý. Vie dojať, vie vyvolat city tak ako žiadnen iný kazateľ. Rozpláče aj takých, čo nemajú vo zvyku plakat. Oslovia rezum, srdce i svedomie. Ešte nikomu sa nepodarilo jeho argumenty vyrátiť. Nieto svedomia, čo by ním neboľo zasiahnuté, nieto srdca, čo by zostało bez odozvy na jeho hlas. Celý svet by ho rád zatratił, a predsa si vždy vynúti pozornosť a získa sluch obecenstva.

Tento kazateľ nie je „zdvorilý“ ani „vychovaný“. Často preruší aj verejné podujatie alebo sa zjaví uprostred súkromných zábav. Čaká pri dverách dadiel a tanečných sálav. Niekedy navšíví úrad, čakáreň, dielňu a môže vkraciť bez ohľásenia aj do súkromných domov. Objaví sa pred štátnikmi i cirkevnými hodnostárm. Nezastrašia ho paláce ani kaštiele, nepohŕda ani najbiednejšou chatrčou.

Jeho meno je smrť!

Je tu niekto, čo nepočul jeho kázanie? Každý náhrobný kameň nesie stupu po ňom, aj noviny majú preň vyhľadené miesto. Každý prejav smútka nás na neho upomína. Denne kráča zástup smútiacich za týmto kazateľom na cintorín. Ako často obrátil svoju pozornosť na teba? Náhlou smrťou tvojho suseda, druhého príbuzného, dôverného priateľa či milovanej ženy alebo manžela! Také príležitosti boli väzonym varovaním tohto starého kazateľa. Jedného dňa, možno už skoro, ty sám poskytneš text pre jeho kázeň, jeho hlas zaznie nad tvojím hrobovom.

Môžeš zavrhnuť Bibliau a ak sa ti páči, pokúsiť sa vyvraciať jej príbehy alebo zosmiešniť jej učenie a pohľdať jej varovaním, ba môžeš zavrhnuť aj Spasiteľa, o ktorom Biblia hovorí. Kazateľom evanjelia sa môžeš vyhnúť vždy, pretože ta nemôže nikto prinútiť na vstúvanie miesta, kde sa ono zvestuje. Môžeš taktiež spaliť časopis, v ktorom čítaš tieto riadky. Ale ak by sa ti aj po-

darilo „vymaniť sa“ spod Slova Božieho a pôsobnosti služobníkov Kristových, čo mieniš urobiť s kazateľom, o ktorom je tu reč? Máš spôsob ako sa mu vyhnúť? Veríš azda, že sa nechá ovplyvniť pokrokom vedy a techniky? Väčšina kazateľov podlieha duchu doby a jej názorom, ale tento starý kazateľ nedbá — po všetky časy postupuje rovnako a bez úcty k meniacim sa názorom celého sveta. On sa nemení s časom.

Pomysli na budúcnosť! Tvoj život sa raz skončí, skončia sa radosť i všetky zábery. Akú cenu budú mať pozemské veci, keď sa tvoje telo navráti do prachu? Nemýl sa, jedného dňa sa ukáže vážnosť tejto otázky.

Prečo vôbec musí človek umrieť? Je to iba náhoda, že človek, nadaný takými veľkými schopnosťami, musí končiť takým smutným spôsobom? Je iba ideálna odpoveď na tieto otázky, ktorú ten starý kazateľ vytrvalo opakuje — „skrize jedného človeka prišiel na svet hriech a skrize hriech smrť.“ Musíme pripustiť, že smrť je pre nás čosi abnormálne. Nemôžeme si predstaviť tých dvaadsať miliónov hrobov, čo sa každročne na našej planéte vykopú a tie pokolenia, čo jedno po druhom zostupujú do smrti, aby sme si nepovedali: toto je čosi strašne neprirodené a tragicke, lebo každý miluje život!

Pád prvého človeka nie je iba teologickej dogme, lež hrozná pravda, potvrdená dejinami i osobnou skúsenosťou. Hriech nie je voľáky temný pojmom Biblie, ktorým sa kazatelia Božieho slova pokúšajú zastrašovať ľudí. Hriech je smutná skutočnosť. Stretávame sa s ním na každom kroku. Vo svete je príčinou nezmernej biedy a destrukcie. „Ked niekto pohrdol zákonom Mojžišovým, bez milosrdenstva zomrie...“ (Žd 10, 28).

Kedže všetci ľudia zhrešili, vrátane teba, smrť prešla na všetkých ľudí, a ani ty nemôžeš hrať rolu nezáčastneného pozorovateľa. Aj ty si obžalovaný a tvoj život je ohrozený. Zhrešil si a preto rozsudok smrti nad tebou bol už vynesený, aj keď ešte neboli vykonaný. A možno už skoro aj o tebe povedia to, čo o mnogých pred tebou —

„A zomrel.“ Nevinná osoba sa môže dožadovať spravodlivosti, ale pre vinného spravodlivosť značí trest. Jedinou nádejou teda, pre každého kto zhrešil, je milosť, a iba milosť ti môže poskytnúť bezpečie. Ale odpustenie môžeme dosiať iba od toho, kto má moc odsúdiť. Hrievník, vedomý si svojej viny i potreby milosti, môže iba zvolať ako ten publikán: „Bože, bud milostivý mne hrievnímu.“ A k tomuto potrebnému vyznaniu sa ten starý kazateľ usiluje fa priviesť. Ak odplatou za hriech je smrť, môže byť oslobodený iba tak, že ti tvoje hriechy budú odpustené. A nemôžeš uniknúť záhube, ak umrieš bez milosti, a to znamená umrieť vo svojich hriechoch. Či sa nad tvojim hrobovom bude musieť povedať „umrel bez milosti“?

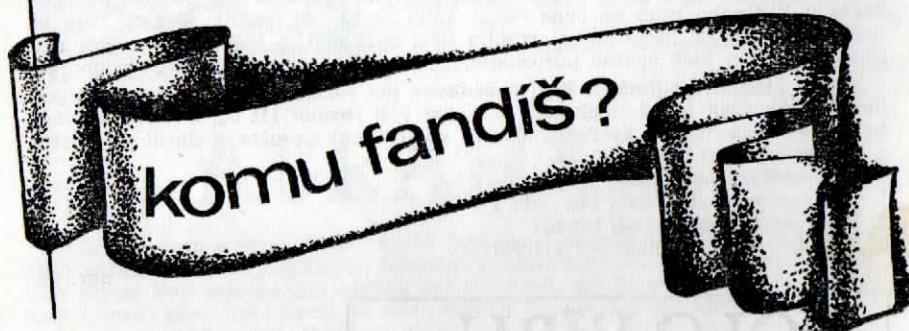
Ale všimni si iný, tento raz požehnávny, epita: „Tí všetci pomreli vo vieri.“ Reť je o veriacich a citáv je z epistol Židom. Ide o veriacich Starého Zákona, čo umreli pred prvým príchodom Kristovým. Oni nepoznali Spasiteľa ani dieľo, ktoré na krízi vykonal, ale dôverovali Bohu, ktorý im dal zasvätenia, divajúc sa do budúcnosti v plnej istote viery. Žili vierou a vo vieri aj pomreli. Boh sám svedčí o tom. Ak teda ľudia nachádzali v Slove Božom, v takom, aké bolo dané v ich dobe, silnú podporu pre svoje duše, takže boli vstave zomierať v istote viery, o koľko jasnejšou je cesta spasenia dnes každému, kto môže svoj zrak obrátiť na Krista, na toho, ktorý umrel, ale i vstal a sedí po pravici Božej!

Po páde človeka v raji zasľubil Boh Spasiteľa a viera mohla žiť v nádeji Božieho zasvätenia, čakajúc na príchod Toho, ktorý napokon prišiel a ktorého evanjelium stále zvestuje. Boh nezostal k nešfastiu človeka netečným. Ak platí, že smrť je odplatou za hriech, rovnako platí, že dar Boží z milosti je večný život v Kristu Ježišovi. „V tom sa zjavia láska Božia v nás, že Boh posílal svojho jednorodeného Syna na svet, aby sme žili skrize neho“ (1J 4, 9).

Syn Boží umrel za teba i za mňa na krízi. Nikdy nebola reč onoho starého

To vše jsou velké skutečnosti, které opravdu znovuzrozené Boží dítka neztráci, ale zde jde o něco jiného, neméně důležitého. Naši vírou je On, Pán Ježiš Kristus, Vítěz a Spasitel, je naším životem. Žít ve víře znamená žít v úzkém obecenství s Pánem, milovat Ho, chodit s Ním a poslouchat Ho. Toho všeho si je dobré vědom i náš nepřítel Satan. Ví, že jsme v Pánu Ježiši Kristu neprěmožitelní, a proto vynalézavě, úskočně a vytrvale útočí, jen aby narušil naše spojení s Ním, oslabil na modlitbách, uhasil žhavost naší první lásky. Chce podlomit naši vyznavačskou údernost, naše chválení Krista. - Proto je nutno bojovat, třeba „až do krve“ (Zd 12, 4). Epištola Judy hovoří o poslední době těsně před vystoupením knížete temnosti. Ten pak použije i své nejurputnější zbraně — sexu. Dejme se varovat v boji s naší tělesností! Nemít víru znamená nemít Krista; On je nenahraditelný. Proto bděte, stůjte u víře! Bojujte až do konečného vítězství. Síla je jen v Něm, v moci Jeho Ducha.

-lm

Sedím v kupé sám, ponořen v myšlenky... Náhle stanice s hotovou invazi hlučného mládí — a jsem v nedobrovolném zajetí, krče se skromně ve svém koutku. Znáte je přece? „Vlasatci“ a mladiství „vousáči“ ve své národní či spíše mezinárodní „uniformě“ — odřených, okázale záplatovaných a dole uccouraných džínsech, odrhaných bundách s chlapskou reprezentací své problematické zletilosti, velkým halasem a siláckými projevy, páchnoucí „mužným“ potom tvrdých, nesmlouvavých a „ostrých hochů“, které inspiruje daleký „western“ a nelitosná hrdinná klání našich sportovních kolbiš... Není mi mezi nimi právě dobré, a přece se ve mně zvolna cosi láme, protože vidím, slyším a začínám s nimi dokonce cítit cosi jako skrytu sympatií...

„Řek mi na rovinu: Komu fandíš? A než jsem mek, už mi ji „ušil“, a pěknou — von to nebyl žádnej „troškař“, stěžuje si jeden, a druhý: „Když vono jich bylo na nás moc — a naši mi zdrhli!“ „Se nediv, to viš, a „Banici“ a k tomu na svejch Bazalech, to je těžký,“ dodává třetí... „Copak ty jacky, ty mi

nevadí, ale nejhorší to měl Jarda — toho chyli a ten jich asi „nahrabal“ — von je takovej rovněj! Když se ho ptali, komu fandí, tak se vodevřeně vyznal, že naši SIGMÉ... ani nevím, co s ním je,“ sušoval se čtvrtý. „Eště štěstí, že jím náš Vence nedal v poslední chvíli ten gól, to by to s náma dopadlo hůř — a že to skončilo bez branek,“ vyslovuje své mínění pátý... Vtom se strhl řev, který překonal vše: „A hele, jsi to ty, Jardo? Vopravdu je to von! Hurá, Jarda!“ Ano, je to on: urvaný zip u bundy, roztržený rukáv, modré oko s mohutným „monoklem“, zkrvaveným opuchlým rtem, žalostně oškubanou bradou a s „pinglem roztrhaným na mraky“... „Ty ale vypadáš, ti Banici tě ale „sejnull“, litují ho „kámoši“ po pečlivém ohledání... „To mi nevadí, ale naši vlajku jsem zachránil, tu nedostali — tuhle sem jí schoval pod košík!“ a před užaslými zraky svých druhů vytáhl Jarda vítězně za nesmírného jásonu osazenstva modrobílý kus hadru — „a tu tyčku jsem tam vo někoho eště přeraziil“... Když utichly poněkud všecky ovace statečného Jardy, padla otázka: „Kluci, jdem příště zas, až budou naši hrát venku?“ „Se ví, to je přece jasné!“ zvolali všichni jako jeden muž... Inu, těžký je život „fandů“ a jejich „vlajkonošů“, zvlášt... a to jejich hrdinské vyznání na cizi nepřátelské půdě. Opět jsem osaměl. A najednou se mi po nich zastesklo a bodlo mě u srdce. Fandím já tak směle svému Pánu, jako oni svému klubu? Vyznávám jej — Pána Ježiše Krista — vždy a za všech okolností! Jsem jeho věrným „vlajkonošem“? Můj milý Jardo, skoro ti závidím a vám všem, hoši, tu vaši věrnou solidaritu, která nám tak často chybí! A tak si umílkuj se zahanbením, že i já musím být — ne fanatickým nebo ustrašeným „vlajkonošem“ svého Pána na mnohdy tak vzdáleném hřišti tohoto světa — ale jeho věrným svědkem vždy a za všech okolností! Cožpak On, Pán Ježiš Kristus, není toho plně hoden, není hoden mé veškeré úcty, lásky a oddanosti mezi všemi těmi pochybenými „vlajkonoši“? Chceš i ty se mnou „fandit“ našemu vítěznému Pánu dráhý příteli — bratře, sestro? A neboj se těch „pochybených vlajkonošů“ — vždyť i oni jsou svým způsobem krásní — snad krásnější než já a ty!

sk

Tygří nebezpečí?

Bengálský tygr, který žije v Indii, si obstarává potravu v lesích a jeho nejčastější kořisti se stává vysoká zvěř. Jeleni žijící u nás a v Indii se od sebe na první pohled vůbec neliší a přece je mezi nimi veliký rozdíl. Naši jeleni vedou mezi sebou v říji souboje o to, kdo je silnější, kdo má větší stádo a území, po kterém se majestátně prochází. Indičtí jeleni se právě v tomto období od našich podstatně liší. Nevyvolávají souboje, ale každý uznává autoritu druhého a respektuje jeho území. Na otázku, proč nezápasí mezi sebou jako u nás, je jediná odpověď: Je zde zjevný, všem známý a obávaný nepřítel tygr, který by takových soubojů snadno využil pro sebe k lacině kořisti.

Jaký poučný příklad pro náš duchovní život! K čemu spory a slovní souboje mezi věřícími, kterých doveze skrytý nepřítel mistrně využívat? Jak často se neviditelnému, a proto podcenovanému škůdci Božího dila — dáblu — podaří zničit krásné chvíle obecenství Božích dítek, často i pro malíčkost. Výsledkem pak není očekávané obohacení Božím slovem, ale pohoršení, urážky, roztržky s nedůvěrou a zkalením vzájemných vztahů, které se dlouho a velice těžko hojí.

Kéž pamatujieme v bázni Boží na svých modlitbách VČAS na tato skrytá nebezpečí právě uprostřed atmosféry duchovního rozvlažení a pokoje znajice varovného slovo našeho Pána v Luk 22, 31—34!

zg

TOUHA PO BOŽÍ VŮLI

Jak pozná křesťan Boží vůli ve svém životě? Každý opravdový věřící člověk by se měl zajímat o Boží vůli pro svůj život. Nezájem o Boží cestu a neposlušnost mívá za následek promarněný život — takovému věřícímu mnoho nezbude, až bude jeho dílo prověřováno ohněm (1K 3, 13–14).

Bible nás učí, že Bůh zjevuje svou vůli těm, kdo si ji přejí znát (J 7, 17). Je to výsada, která by měla být běžnou skutečností u každého křesťana (Ř 12, 2). Hledá-li někdo Boží vedení, ať již jde o okamžitý problém nebo o celkovou životní dráhu, může sledovat těchto pět stupňů:

odevzdání se — vyznání — modlitba — studium Bible — očekávání.

1. ODEVZDÁNÍ SE

Odevzdat se znamená odložit stranou osobní naděje, plány, touhy a přání a setrvávat v přítomnosti Pána Ježíše. Takový člověk v důvěře odevzdává Pánu vše, co je, co má, a jde Jeho cestou. Zlomený Saul Tarsenský — Pavel volá odevzdáně: „Co chceš, abych činil?“ (Sk 9, 6). Izaiášova odevzdánost se projevuje, když říká: „Zde jsem, pošli mne“ (Iz 6, 8).

2. VYZNÁNÍ

Chce-li někdo žít životem odevzdáným do Jeho vůle, nemůže u sebe skrývat žádný hřích. Vše je třeba Pánu vyznat a opustit. Vyznej Mu i svou neschopnost, nedostatek sil, bud závislý na Jeho moc! (Ž 139, 23–24).

3. MODLITBA

Je nezbytné přicházet k Pánu pravidelně a žádat o Jeho vedení. Můžeme se odvolávat na Jeho zaslíbení, že nás bude provázet, žádat Jej, aby učinil, jak řekl. Hlavním cílem našich modliteb může být Jeho sláva (Ko 1, 9; 4, 12).

4. STUDIUM BIBLE

Věnuj hodně času Božímu Slovu. Čti je na kolenu, pros Boha, aby k tobě skrze ně mluvil! Čti pomalu! Čti pozorně! Čti je s očekáváním! (Ž 143, 8–10).

5. ČEKÁNÍ

Když Bůh neodpoví hned, čekej (Ž 62, 5)! Když ses modlíš za vedení a neprichází žádná odpověď, pak toto vedení spočívá v tom, že máš zůstat, kde jsi. Důvěruješ-li Pánu opravdu, nebudeš spěchat. „Kdo věří, nebude kvapiti“ (Iz 28, 16).

Bůh nám zjevuje svoji vůli několika různými způsoby. Může si použít jeden, nebo kombinace následujících způsobů:

a) vedení prostřednictvím Bible

Bible poskytuje zásadní směrnici. Především zcela jednoznačně zakazuje určité konání. (např. kdyby se křesťan modlil za to, aby mu bylo jasné, že se má oženit s neobrácenou dívou, může dostat odpověď v 2K 6, 14). Na druhé straně Bůh si často používá různých veršů Bible, aby nás přivedl k nějaké určité činnosti. Verš, kterého jsme si nikdy dříve nevšímali, má najeď nový — objevný význam, protože nám říká, co máme dělat právě teď, kdy jsme prosili o radu (Ž 119, 105).

b) vedení prostřednictvím věřících

Je vždy prospěšné obracet se o radu na zkušené duchovní křesťany. Jejich zkušenosť, rada a modlitební účast mohou často zachránit mladého člověka před nebezpečnou léčkou (Žd 13, 7 a 17).

c) vedení prostřednictvím okolnosti

Protože Bůh ovládá celý vesmír, může (a často tak činí) nastrojit okolnosti našeho života tak, aby v nich zjevil svou vůli. (např. dopis přijde včas a obsahuje právě tu informaci, kterou potřebujeme, která nám má ukázat cestu).

d) vedení skrze Ducha Svatého

Duch Boží může ovlivnit naše přesvědčení, naše přání a naše sklonky tak, aby nám učinil Boží vůli jasnou. V takových případech je jeho puzení a vedení tak nesporné, že odmítout by bylo totéž jako neposlechnout (Sk 11, 12; 16, 6–7).

Ještě jedna poznámka. Když Bůh dává světlo — chod v něm! (Sk 26, 19). Musíme být poslušní, máli vedení pokračovat. Poslušnost je základem života, který je opravdově šťastný a má trvalou hodnotu.

vybr. -ms

pohled ke hvězdám

Ke všem zaslíbením Božím, kolik jich jen jest, bylo v Něm (v Božím Synu Ježíši Kristu) řečeno „ANO“. A proto skrze Něho zní i naše „Amen“ k slávě Boží (2K 1, 20).

Ničivé vichřice zkoušek mohou zanechat naše životy zpustošené. Osobní tragédii nebo smrtí blízkého člověka můžeme ztratit pocit bezpečí. Smrt milované osoby, duševní otres po havárii, nevyléčitelná choroba nebo vlastní hřichy mohou způsobit trhlinu v našem dosavadním životě. Tyto události v nás mohou vyvolat pocit, že se z takového údruhu již nevpamatujeme. Ve všech dobách byli svati Boží vystaveni těmtu zkouškám, aniž by se stali cynickými nebo zatvrzelými. Jak to dělali? Jen tak, že se chápali neměnných Božích zaslíbení.

Jedno odpoledne přinutila hrozná vichřice dva zlatokopy, aby vyhledali úkryt v jeskyni. Když pominula, uviděli hroznou spoušť, kterou zanechala. Stromy byly vyrhány i s kořeny; značky, kterými byly označeny zábrony lesa zmizely. Všechna pozůstavací znamení, která by je vyvedla ven z hlubokého lesa, byla zničena. Jeden z mužů se v zoufalství posadil na zem. Ale jeho přítel řekl s nadějí: „Vždyť nejsme ztracení! Brzy bude noc a na oblohu vyjdou hvězdy.“

Ty jsou stále stejně a ukáží nám cestu domů.“ Nás život „skryt jest s Kristem v Bohu“ (Ko 2, 3). On nás miluje, pečeje o nás a je vždy s námi. Jeho zaslíbení jsou neměnná. Procházíme-li životní vřavou, nehledme na pomíjející věci, které nám nedají pocit bezpečí. Obratme svůj pohled ke „hvězdám“ neměnných Božích zaslíbení. Ony vždy jasné září a mění beznaději v naději nového života.

přel. -hk

MARTIN LUTHER o vieri

„Viera je živá, smelá dôvera v Božiu milosť. A taká dôvera a známost Božej milosti robi človeka radostným, bezpečným i ochotným slúžiť Bohu, ako i celému svetu. V podstate to pôsobí Svätý Duch. Odrazu je prosté človek slobodný a bez prinútenia ochoťné každému činiť dobre, každému slúžiť, všetko strieľ z lásky k Bohu a k Božej chvále. Je vďačný, že mu takú milosť Boh všobec preukázal. Skutoč nemožno oddeliť od vieri, ako sa nedá žiara oddeliť od ohňa.“

Pretože M. Luther trpieval častými bolestami hlavy, mával závrate a mdloby, prechádzal vedľa iných aj týmito skúškami vieri. V roku 1527 stál dokonca na samom pokraji smrti. Lekárov takmer neuznával. Menoval ich „Božími prístupkármi“ našich tel. Dával prednosť liečivým bylinám, prostým domácim liekom a najmä vieri v Božie slovo! Hororieval: „Môj najlepší recept je napísaný v ľanovom evanjeliu, 3. kapitola a 16. verši: Tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného syna dal, aby každý, kto verí v neho nezahynul, ale mal život večný“. Tento recept sa iste hodí každému z nás, aj keby sme neboli telesne chorí! Aký vzácny liek je v tomto slove pre našu dušu v každej dobe!

upr. dl

Chceme-li někam cestovat, musíme nejdříve získat všechny potřebné údaje o cestě, abychom se včas dostali do cíle. Nastupujeme-li do zaměstnání, vyjednáváme si předem platové i jiné podmínky, protože chceme mít jistotu. Staví-li někdo dům, musí pečlivě provést rozpočet nákladů, aby byl ujištěn, že na to bude finančně stačit (Lk 14, 28). A nahlédneme-li do kteréhokoliv oboru lidské činnosti, všude vidíme hledání jistoty.

O králi Salomounovi kolovalo v jeho dobách mnoho pověstí, šířících se i z hranice jeho země. Královna ze Sáby, zřejmě velmi moudré ženě, však tyto pověsti nestačily, a proto se rozhodla osobně se přesvědčit o jejich pravdě (1Kr 10, 1–10). Přijela, aby ho „zkušila“ v jeho průpovídáckých — pohádkách, tedy v jeho moudrosti a důvěře. Jistě nešlo jen o nějaké rozumové hříčky, jako jsou různé rébusy či hlavolamy, ale královna se zcela jistě obrátila na Šalomouna v nějakých sporných otázkách zřejmě i náboženských, se kterými si nevěděla rady. Z toho vyplývá, že královna měla krásné vlastnosti. Nebyla vůbec pyšnou a nadřazenou ženou, k čemuž by ji snad mohlo opravňovat její vysoké postavení vládkyně rozsáhlé říše, rozkládající se na území dnešní Etiopie a Somálska. Nechová se hrdeň jako vládkyně, ale bledá pravdu a jistotu. K takovému jednání — poučení od druhých — je zapotřebí notně dávky skromnosti a pokory. Jen se zamysleme nad tím, jak je pro nás často velmi ponížující uznat, že je někdo moudřejší než my, že názor některého bratra či sestry je lepší. Jak často raději tvrdošíjně setrváváme v omyleu, než abychom si dali poradit. Královna ze Sáby však ve svém srdci uznává, že moudrost Šalomounova je větší než její, ochotně se stává jeho učednicí a dává si od něho poradit. Svoji osobu, své „já“, ponechává v pozadí, protože chce proniknout k pravdě a získat jistotu. A právě pro tyto její vlastnosti ji Pán Ježíš dává za vzor svým posluchačům, tedy i nám:

Královna od poledne povstane k soudu s soudem tímto a potupí je; nebo přijela od končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu, a aj. vícef tuto nežli Šalomoun. (Mt 12, 42) Jako by nám tím Pán chtěl říci: „Královna ze Sáby slyšela jen pověst a mohla si klidně myslet, že pověsti vždy něco zveličují a přehánějí. Kdo ví, jak to s tou jeho židovskou moudrostí vlastě je! Je to přece jen pouhý smrtelník jako já, kdo by se k vůli němu trmácel takový kus cesty! Ale královna tak nesmýšlí a podniká dalekou cestu, aby se přesvědčila na vlastní oči. A vy vídáte na vlastní oči zázraky, na vlastní uši slyšíte slova, která vás uchvacují, a přesto se nechcete osobně přesvědčit, kdo jsem já? A já jsem přece víc, než Šalomoun!“

Hospodin zástupů prostřednictvím knihy Malachiášovy volá:

Snesete všecky desátky do obilnice, aby byla potrava v domě mém, a zkuste mne nyní v tom, praví Hospodin zástupů, nezotváram-li vám průduchů nebeských, a nevyleji-li na vás požehnání, tak že neodoláte. (Ml 3, 10).

Královna ze Sáby zkoušela a byla okouzlena skutečnosti, mnohonásobně převyšující její nejsmělejší představy. A co my? Promítáme si náš loňský rok. Co jsme se jen navzdychali nad svými neúspěchy v práci pro našeho Pána. Kolikrát jsme byli nešťastní pro svou neschopnost posloužit světlem svému okolí a často i vlastní rodině! Jak až příliš často jsme byli zoufalí nad vlastní nemohoucností a bídou! A zde je nám nabízena nejen nějaká krupěj rozvala, které se nám občas dostává, ale hned celá záplava požehnání, a to v daleko větší míře, než si vůbec můžeme představit!

„**Zkuste mne**“, praví Pán i nám. Zkusme Ho tedy! A zažijeme sami zotváření průduchů nebeských v našich sborech i v rodinách. Nesmíme však zapomenout, že k dosažení této záplavy Božího požehnání je zapotřebí splnit jednu Boží podmínu: **Snesete všecky desátky do obilnice... Jinými slovy řečeno, „zaplatte všecky dluhy“.** Slovo Boží nám říká, že nejsme schopni zaplatit Pánu za naše spasení, protože je to Boží dar (Ef 2, 8). Zacheus rovněž nemohl zaplatit Bohu za svá provinění, ale byl ochoten nahradit čtvernásobně lidem to, oč je předmítem ošidlí (Lk 19, 8). Tak i v naší moci je vyrovnat některé dluhy: zanedbané příspěvky na práci Páně, a to nejen finančního charakteru. Víme, že svůj „desátek Pánu“ máme odvádět ze všech věcí, kterými vládneme, ale odvádíme Pánu alespoň poctivý desátek také z našeho volného času? Slouží náš byt, auto, chata a všecky naše věci přede vším našemu Pánu? Máme i jiné dluhy, a není jich málo! Nebojíme se o svou důstojnost, když otálime se zaplacením dluhu svědecké lásky našim hynoucím blížním, svému bratu či sestrě např. úsměvem, odpusťením, účinnou pomocí v nesení jejich břemene? Můžeme zaplatit dluh způsobený našim chladným chováním, nelaskavým slovem, odkládáním návštěvy se zájmem o to, jak se má jeho duše a podobně. To vše je v naší moci a zdá se být na první pohled malicherností. Ve skutečnosti jsou tyto věci pro nás velice těžké, tyto dluhy nesplácíme, protože se bojíme „nákladu“. Pokoření se před bratrem či sestrou se příčí naši povaze. Tímto výčet našich dluhů není ještě zdaleka vyčerpán. Jak může Pán otevřít nebeské průduchy požehnání nad sborem, vykazujícím paděsátiprocentní absenci při Památce Páně a téměř devadesátiprocentní na modlitebních hodinách? Nejsme někdy příliš tolerantní vůči cizímu učení, které občas proniká do našich sborů (Žd 13, 9)?

Položme si otázku, zda dovedeme v lásce, ale přitom důsledně čelit různým nebiblickým nebo dokonce i bludným myšlenkám, které se mohou vyskytnout ve službách slovem, zejména u mladších horlivých, ale nezkušených bratří?

Neponecháváme mnohdy i tak závažným věcem, jako jsou nerešené případy různých pádů a hříchů ve sboru volný průběh v domněnce, že to vyřeší za nás Pán! Nevyhýbejme se strážné službě lásky a budme si vědomi své odpovědnosti před naším Pánum v hluboké bázní Boží! Je zcela oprávněná domněnka na základě neblahých zkušeností z minulosti, že toto je jedním z velkých dluhů, které vůči našemu Pánu máme. Prosme za to, abychom se ve svém sobeckém pohodli nevyhýbali řešení velmi nepopulárních úkolů souvisejících se sborovou kázání, aby naši starší bratři byli na svém místě a měli naši modlitební podporu a pochopení.

Nejsme-li schopni uhradit tak závažné dluhy, nejsme také hodni vytouženého požehnání v našich sborech, kterým je nás Pán připraven nás zahrnout. A nebudeme-li usilovat v upřímnosti srdce o vyrovnaní svých dluhů, co nás bude očekávat? Podle Ž 68, 7 **zpurní pak bydliti musejí v zemi vyprahlé...** Můžeme setrvat ve stavu zadluženosti, můžeme zůstat i nadále ve svých osobních omylech, můžeme si myslet, že je to naše soukromá věc a že do toho nikomu nic není. Neče-

kejme pak ale žádné obživení, neboť naším podilem zůstane i nadále „země vyprahlá“, kde se nám nic neurodí. U Joba (15, 34) je napsáno: „nebo shrromáždění pokrytie zpustné“. Nesplnit Boží podmítku a přesto žádat a modlit se za požehnání, je nejen bláhové, ale neupřímné či dokonce pokrytecké.

Hospodin nás však vyzývá: ZKUSTE MNE! Znamená to pro nás ne miuvit, ale jednat! Přijměte tuto výzvu Páně jako důležitou zásadu pro svůj praktický křesťanský život.

Královna ze Sáby byla překvapena důstojnosti Šalomounových služebníků. Když viděla jejich roucha, jejich přísluhování, oddanost, poslušnost a ukázněnost, „zděsila se náramně“. Mohla by však na ni padnout bázén Hospodinova, která je počátkem moudrosti, kdyby se tito služebníci chovali nějak jinak? Mohla by si při návratu do své vlasti odvážet tak velké požehnání, kdyby byla zjistila u dvora Šalomounova nějaké negativní jevy, nějaké nepřístrojnosti? Ovšem, že ne.

Draží, i my jsme královskými služebníky. Naším vznešeným a prvořadým úkolem je šířit slávu nebeského Krále. Kdo jde ke králi, si povšimne nejdříve jeho služebníků, kdo jde k Pánu Ježíši, povšimne si samozřejmě i Jeho služebníků — nás. Marně se budeme trápit nad tím, jak málo duši dokážeme přivést k Pánu Ježíši, když Ho tak špatně reprezentujeme. Nás drahý Pán je víc než Šalomoun, ale žel, že my jsme často méně než služebníci Šalomounovi.

Nás úkol je tedy jasný. Svět nás pozoruje kritickým okem a na nás je, aby chom v co největší míře šířili slávu Pána Ježíše Krista. Necht se právě tato skutečnost stane naším vyznáním pro dobu milosti, která dosud trvá pro spásu mnohých a pro nám svěřenou službu lásky.

Jak se stal SUTOMO stavitelem

Zdali jsem nepřikázal tobě: Po-
silň se a zmužile se měj?

Jozue 1:9

Jednou jsme četli v misijním zahrazeném časopise dojemný příběh. SUTOMO byl jediným synem zámožného Malajce. Bystrý, inteligentní hoch navštěvoval vysší školu, kde se chtěl důkladně naučit stavebnímu rýsování a kreslení. Tak si představoval svůj život: rýsovat plány, stavět krásnější a větší domy než byly v jeho malém rodném městě.

Jednoho dne zjistil, že jeho levá ruka není v pořádku. Pod loktem pozbyla citlivosti. Když o tom řekl mamince, podívala se na svého syna zvláště starostlivě a pak s ním šla k lékaři. Bylo tomu tak, jak se obávala: Sutomo byl postižen malomocenstvím.

Hoch to vyslechl zmaten a zděšen. Co z něho bude? Co se s ním stane? Bude moci zůstat v rodném domě? Zákon sice nepředpisoval úplné oddělení, ale obecně panoval strach z nákazy.

Ani Sutomův otec nebyl výjimkou. Hoch by měl přijít okamžitě do kolonie pro malomocné! Tak se Sutomo dostal do Pelatungan. Tato kolonie byla v péči křesťanských misionářů. Nemocniční byla dlouhá, jednopatrová budova s věžičkou. Dále tam byla ještě řada chat, seskupených v malou osadu, kde bydleli nemocní. Byla tam i škola. Čtrnáctiletý Sutomo však ztratil všechnu radost z učení. Nač se snažit, když všechny plány do budoucnosti byly rezbitý? Sutomo se změnil, byl mrzutý a nespokojený. Občas obdržel depis z domova, ale otec ho nechtěl navštívit. Strach z nákazy byl větší než jeho láska k synovi.

V kolonii se Sutomo poprvé ve svém životě setkal s křesťany. Poprvé slyšel o Pánu Ježíši. S živým zájmem se zúčastnil shromáždění a jednoho dne se rozhodl, že se stane křesťanem. To bylo neobvykle významné rozhodnutí v jeho životě. Od chvíle, kdy přijal Pána Ježíše, byl velice šťasten. Našel Přítele a Mistra.

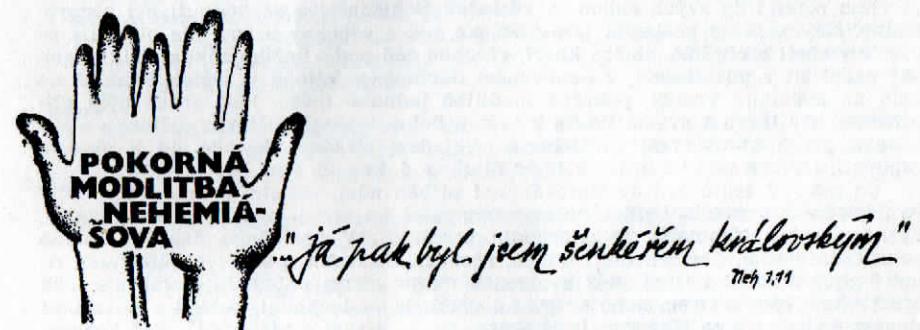
Jednou brzy zrána opustil svou chatu a šel do nemocnice. Tam čekal na misijní pracovníci a poprosil ji, aby napísala otci o jeho studijní materiál, který nechal doma. Ta mu ochotně vyhověla. Divila se však, proč Sutomo tak nečekaně žádá o své dřívější školní knihy. Se zářícím obličejem ji vyprávěl: „Dnes ráno jsem četl v evangeliu Jana ve 14. kapitole: „V domě otce mého příbytkové množí jsou. Byť nebylo tak, povíděl bych vám. Jdu, abych vám připravil místo. A když připravím místo, zase přijdou, a poberu vás k sobě samému, abyste, kde jsem já, i vy byli.“ Ted chci pokračovat v učení a až budu jednou v nebi, pomohu při stavbě oněch příbytků“.

Sutomo dostal své knihy a svůj rýsovací materiál. Od té doby byl zase horlivým žákem. Vyhliadka, že bude moci jednou pomáhat svému Spasiteli, ho činila šťastným. Proto také nikdy nenaří-

kal na svou nemoc, která se rozširovala po celém těle.

Zanedlouho pak nastal den, kdy Sutomo už nemohl opustit lůžko. Stále všece slábl. Konečně se ještě dočkal návštěvy svého otce. Ten byl pohnut, když mu sestra misionáře vyprávěla o verši v Novém Zákoně, který zapůsobil na jeho syna. Poznal totiž, že Sutomo už nebude dlouho živ. A skutečně. Po několika málo týdnech obdržel zprávu, že jeho syn zemřel.

Na hřbitově, který patří ke kolonii malomocných, je mnoho jednoduchých dřevěných křížů. Jediný hrob je ozdoben velkým mramorovým pomníkem. Je na něm Sutomovo jméno a pod ním část verše: „V domě otce mého příbytkové množí jsou“. Ačkoliv Sutomův otec byl mohamedánem, přece dal vyřít na krásný náhrobek tento verš, který jeho synu zjevil novou, nádhernou budoucnost. přel. DZ

Tento skromnou připomínkou o svém povolání na hradě Susan končí Nehemiáš svoji zprávu z babylonského zajetí. Jak výstižně je pojmenována tato 1. kapitola knihy Nehemiášovy — „Pokorná modlitba Nehemiášova“. Přesto, že byl cizozemec a zajatec z porobeného národa, musel si ho král obříbit a měl k němu důvěru, když mu svěřil tak důležitou funkci a jmenoval ho svým šenkýrem. Co bylo povinností královského šenkýře? Staral se, aby bylo dostatek vína a jiných nápojů pro královský stůl. Při královské hostině musel dříve než podal pohár s vínem králi, sám okusit na důkaz, že víno není závadné, či dokonce otrávené. Bylo to zaměstnání velice odpovědné, ale též výhodné. Tak se mu dařilo docela dobře, i když byl v zajetí. Co to však bylo platné, když se Nehemiáš doviděl od svých bratrů, že ti, kteří zůstali v Judstu, jsou utiskováni a v pohanění, že zed jeruzálemská je rozbořena a brány zničeny ohněm. Po této zprávě se modlil, pláče a posílí se. To není pouze vlastenecký projev, ale v prvé řadě krásný vztah k bratrům, kterým se daří špatně, i když jsou od něho vzdáleni mnoho kilometrů. Je to vzác-

ný lidský vztah k bolesti a bezpráví těch, se kterými je stále v duchovním obecností, a hluboká účast s těmi, kteří trpí, i když se mu v jeho zajetí dobré vede.

Sledujme dále Nehemiášův pokorný přístup k Bohu a jeho modlitebný projev. Ke konci 6. verše se modlí: „... a vyznávám hřichy synů Izraelských, jimiž jsme hřešili proti Tobě. Já také i dům otce mého jsme hřešili.“ Nehemiáš se nemodlí, že jeho národ hřeší, ale vyznává a bere na sebe také vinu, i když věříme, že žil po božným a spravedlivým životem před Bohem i lidmi. Tímto šlechetným přístupem a zlotožněním se se svým národem, který je v neposlušnosti a hřichu, se připojuje k mnoha dalším mužům z lidu izraelského, kteří také brali na sebe hřichy svého národa a vyznávali je Bohu, např. Izaiáš a Jeremiáš, atd. Ve své modlitbě se odvolává na Boží zaslíbení (verš 7–9), přimlouvá se, aby ucho Hospodinovo bylo nakloněné k modlitbě služebníka jeho a k modlitbě služebníků, kteří se chtějí bát Božího jména, aby Bůh naklonil srdce královo pro žádost Nehemiášova (verš 11). Za to se modlí několik dní i nocí. Taková modlitba nemohla být nevyslyšena. Z Nehemiášova srdce vytryskla touha, aby mohl jít s Božím požehnáním do Jeruzaléma a tam s pomocí svých bratří znovu vybudovat jeruzalémskou zed a její brány. V 2. kapitole čteme, že král dává Nehemiášovi povolení a můžeme říci dnešním termínem — dovolenou — na dobu, kterou žádá, nebo kterou bude ještě potřebovat. Nehemiáš odchází z královského paláce a z jeho pohodlí do strádání a odříkání, z jistoty do nejistoty, z klidného života do života plného protivenství, práce a bojů s nepřáteli, jak čteme v dalších kapitolách — když měli v jedné ruce stavební nářadí a v druhé zbraň. Ale Nehemiáš neváhá ani okamžik a jede tam, kde ho táhne jeho srdce, za svým lidem, který trpí a potřebuje pomoc. Nehemiáš poznává vůli Boží ve svém životě a Bůh vidí pohnutky v jeho srdci a proto bere všechno ostatní do svých rukou. A výsledek Nehemiášova rozhodnutí byl pozoruhodný. Nejen, že se postavila jeruzalémská zed a všechny brány, ale obnovily se všechny oběti v chrámu, služba kněží, všechnen řád podle Božího zákona. Lid izraelský začal žít v poslušnosti, v obnoveném duchovním vztahu k svému Bohu. A co bylo na počátku? Vroucí, pokorná modlitba jednoho muže. Jeho srdce bylo připravené, aby lásku k svému lidu a k svému Bohu dokázal obětovat, účinnou a nezíštnou prací, která svým zaujetím a příkladem strhává všechny lid k plnému zapojení. („... a měl lid srdce k tomu dílu“ — 4. kap., 6. verš.)

Co má říci tento krásný starozákonní příběh nám, věřícím dvacátého století? Po částečném vysvětlení přímého významu mám na mysli jeho duchovní význam. Význam jména **Nehemiáš** je „Hospodin potěšuje“. V posledním čase je mnoho bolesti, zármutku, nemoci těla i ducha, různých zklamání a složitých životních situací mezi dítkami Božími. Kéž bychom k témuž věcem nebyli lhostejní, ale měli účast s takovým bratrem nebo sestrou a uměli je vyslechnout, potěšit a povzbudit slovem Božím, jak to říká Pán Ježíš Kristus: „... plakat s plačícími“. Kéž bychom se doveďli za tyto věci, které nás trápí a bolí vroucně a vytrvale modlit jako Nehemiáš a vyznávali své poklesky a hřichy i za své spoluvykoupené. V knize Jobově v 1. kap. čteme o „ohrazení Joba“ z Boží strany. Každá jednotlivá věřící duše, rodina i sbor věřících je ohrazen. Ďábel — nepřítel Boží i lidský — se snaží toto ohrazení narušit u jednotlivců, zvlášť v poslední době i v rodinách, a také v některých sborech cizím učením i jinak.

Milí bratři a sestry! Potřebujeme ducha Nehemiášova. Potřebujeme být nejen pokornými modlitebníky, ale ukáže-li se potřeba a příležitost, také umět **opustit své pohodlí a jít**. „Budovat zdi a obnovovat brány“ tj. mit účinnou a pracovitou lásku, kterou jsme dlužni jak svému Pánu, tak svým spoluvykoupeným. Nechť nás k tomu povzbudí i toto malé zamýšlení nad Nehemiášem, abychom na modlitbách, v jednomyslnosti a v lásce doveďli budovat třeba i ty naše někde tak potřebné místo a domy pro shromáždění s přiložením srdce a rukou k Božímu dílu!

-lk-

MODLIDBA V KAŽDÝ ČAS

Zaměřme se na to, co důležitého se dovidáme o modlitbě v Markově evangeliu. Zde je především sám Pán Ježíš krásným příkladem modlitebnička, který se modlí v duchu a v pravdě, v soukromí (na pustém místě), na veřejnosti (před zástupy), v radosti i v zármutku, v pokoji i v zápasu.

Ve vztahu k Otci má modlitba v jeho srdci místo v **každý čas**:

1. Ráno

— Mk 1, 35 Pán Ježíš zahajoval každý den modlitbou. Časně ráno vstal a vyhledával „pusté místo“, aby v rozhovoru s Otcem nebyl ničím a nikým rušen.

2. Přes celý den před různými činnostmi: např. divy a zázraky

— Mk 6, 41; 8, 6 — nasycení zástupu lidí. Pán Ježíš při rozdělování chleba dobrořečil a děkoval Otcem. Nechte, že by v té chvíli prosil — dary a požehnání dne byly vyprošeny již časně ráno.

— Mk 7, 34 — uzdravení hluchého a zajískávajícího. Pán Ježíš vzhlédl k nebi, povzdечl a řekl jediné slovo: „Efata“ (otevři se) - a byl Otcem vyslyšen. Princip modlitby nespočívá v mnohomluvnosti, ale v čistém a vroucím vztahu k Bohu!

3. V bolesti, strádání a zápasu — Mk 14, 36

I v nejtěžších chvílích se sklání před svým Otcem a plně se podřizuje jeho vůli. Hledejme v modlitbě jen Boží vůli, protože Bůh zná budoucnost a nejlépe ví, co potřebujeme.

4. Večer

— Mk 6, 46 — Po bohatém dni Pán znova odchází na horu, aby se modlil. Celý den hodnotí před svým Otcem. Nic nechce dělat bez Něho.

5. Také své učedníky ved Pán Ježíš k modlitbě, poučil je o jejím významu a vysvětlil její účinek:

— Mk 9, 29 Vypuzení nečistého ducha je možné jedině skrze modlitbu a pust. Pán Ježíš se hněd na začátku své veřejné činnosti 40 dní postil a pak, když byl tělesně slaben — vyhladověl — přišel pokušitel s nabídzkou chleba, slávy a moci. Pán Ježíš nad ním jedinečným způsobem zvítězil (Lk 4, 1 až 13). Pust podporuje modlitbu. Znamená oddělení od tělesných žádostí a plně soustředění na obecenství s Bohem, z něhož člověk obdrží sílu.

— Mk 11, 24 Vyslyšení modlitby je úzce spojeno s vírou. Bůh, ke kterému se modlíme, není ničím omezen — je to svrchovaný Pán — proto může učinit nad naše očekávání.

— Mk 11, 25 Podminkou pro vyslyšení modliteb je odpusťení provinění každého člověka vůči nám. Není možné upřímně přistupovat k Bohu a v srdci mít nenávist a záštitu.

— Mk 14, 38 V modlitbě je síla proti pokušení. Bůh ví, jaké pokušení na nás Satan chystá, proto může před pokušením ochránit (Mt 6, 13).

— Mk 14, 39.40 Ani tělesná slabost nemá zabránit modlitbě. Když se měli učedníci modlit, aby nevešli v pokušení, byli přemoženi spánkem — tělesnou slabostí. Společná modlitební shromáždění jsou velkým zdrojem síly a požehnání, proto se nenechme přemoci tělesnou slabostí!

Pán Ježíš byl ve stálém spojení se svým Otcem. Jsme také takoví? Viz R 12, 12; Kol 4, 2; 1 Tes 5, 17.

KONEC PŘIKÁZÁNÍ

V 1Tm 1, 5 je řeč o nejdůležitější vlastnosti duchovní dokonalosti, která se nedá přikázat, pouze milostí získat od dokonalého, láskyplného a věrného Boha — Otce, Pána našeho Ježíše Krista.

Bůh je láška a jde tedy o Jeho LÁSKU — o naše zrození z ní — z Boha — z Ježíše Ducha, a o Boží život v nás [1] 4, 7—11.13.16!

Zde máme její charakteristiku:

1. LÁSKA ze srdce čistého — Tu má MILOSRDNÝ OTEC z L 15! Mladší syn pochl jeho domem, jeho přítomnosti, jeho osobou! Drze a zcela neoprávněně si vynucuje otcův majetek, nemůže se dočkat svého odchodu z domova a vzdaluje se od něj co nejdál! Vede zce kontrastní životní styl, než zakoušel doma... Tak zemřel jeho vztah k otci, byl-li vůbec kdy jaký, ale nikdy otcův vztah k němu! Otec nemá ve svém srdci oprávněný hněv, odsouzení, hořkost, za-tvrzení — tak, jak by tomu bylo nepo-chybě u nás. Naopak! Vyhliží ho, čeká a je hotov jej přijmout ve své lásce kdykoliv, bez jakýchkoliv výhrad a podmínek. Vzdušný chování není v otcově srdci vůbec nic negativního ve vztahu k synovi, právě naopak, jeho srdce je tak plné lásky, že ji NIC nemůže umenšit, změnit, poskvrtit, znečistit, zdeformovat, zrušit!

Touto láskou ze srdce čistého nás miluje Bůh — nás nebeský Otec. A tuto jeho lásku právě zjevil a dokázal v nejstrašnějších podmínkách lidského ne-vděku, vzpoury, nenávisti a potupy KŘÍZE Pán Ježíš Kristus!

Ó, jak čisté je Boží srdce, když mou strašnou vinu Golgoty doslova obrátil ve svou spasitelnou odpouštějící milost pro mne! Pro nás, kteří jsme Ježíš svými hřichy ukřížovali! Ano, tam, kde se naše srdce otevře takovéto Boží čisté lásku, bez poskvrení čímkoliv negativ-

ním — není již třeba přikázání! Proč? Protože tam je Boží přirozenost!

2. LÁSKA ze svědomí dobrého — Tu má MIFIBOZET, chromý Jonatův syn z 2S 19, 24—30! S jakou láskou z dobrého svědomí jde v ústretu výtěznému Davidovi se stopami svého upřímného zármutku nad královou bolestí, způsobenou jeho nehodným synem Absolonom — v zanedbaném zevnějšku, nečistém oděvu a neošetřených bolavých nohách... Je mezi všemi zrádci a licoměrníky, kteří se chtějí svými omluvami a výmluvami rehabilitovat v Davidových očích po Absolonově prohře a zajistit si beztrestnost, popřípadě Davidovu přízeň. Jak zcela výjimečný je Mifibozet ve svém dobrém svědomí mezi nimi, a přece je vystaven králově nedvěře, výčtkám a postižen nespravedlivým rozsudkem, jímž se dostává nezasloužené odměny proradnému Síbovi za jeho hanebnou zradu a věrolo-mnost... Jak nad tím vším triumfuje Mifibozetova čistá láška z dobrého svědomí, které miluje Davida více než sebe a své vlastní věci: „Třeba necht (Síba) všecko vezme, jen když se vrátí pán můj král v pokoji do domu svého!“

Tento láskou nás miluje — láskou z dobrého svědomí — nás nebeský Otec. A tuto Jeho lásku opět vidíme prakticky zjevenu v Jeho milovaném Synu. Což nešel dobrovolně z nezíštné lásky a poslušnosti do hrozného bezpráví a křivdy, aby nám přinesl záchrannu za cenu nejvyšší oběti? A což nemá tuto svou spasitelnou lásku pro KAŽDÉHO hříšnika, aby jej viděl, aby jej nepominul, aby neučinil všecko pro usmíření požadavků svatého a spravedlivého Boha — k zacpání úst nejhoršího lidského žalobníka a samozanoveného prokurátora — nepřítele? (Ř 8, 33; Zj 12, 10). Vzdyť Pán Ježíš byl za nás učinen hříchem, abychom byli učiněni spravedlností Boží v Něm! (2K 5, 21)

Boží láška v Pánu Ježíši Kristu obstála přes všecky nepříteleovy útoky proti jeho dobrému svědomí. Jako Syn člověka byl pokoušen nepřítem možností uniknutí fyzickému utrpení, zneuznání své bezvýznamnosti, nemohoucnosti a

bezmocnosti, byl ustavičně pokoušen osočováním z pýchy představiteli Židů, ze sebeklamu, podvodu, pominutí smyslů; veleradou z rounání a odsouzením k smrti podle Mojžíšova zákona — a ještě i v největší hanbě, opuštěnosti a utrpení když je vystaven pokoušení nejtěžšemu a nejrafinovanějšímu, aby přerušil a nedokonal dílo naši spásy (Mt 4, 1—11; J 10, 30—33; Mt 26, 63—66; Mt 27, 40—43, 46; L 23, 46; J 19, 30). Taková LÁSKA z dobrého svědomí, z dokonale nezíštných důvodů, přijímající v naprosté poslušnosti Boží slovo, přesně tak, jak je o jejím nezměrném utrpení psáno, za cenu největší hanby, opuštěnosti, bolesti a potupné smrti je láška, o jejíž spasitelné věrohodnosti není pochyb a která jediná je ve své kvalitě provázena „DOBRÝM SVĚDOMÍM“ jak u jejího Dárce, tak u obdarovaného hříšníka.

Taková láška z dobrého svědomí — z nezíštných důvodů, která nehledá svých vlastních věcí, ale toho, co je Božího a bližního, nepotřebuje přikázání, protože způsobuje svému nositeli radost z Božího oslavení a z Jeho li-bosti!

3. LÁSKA z víry neošemetné — Tu má URIAS HETEJSKÝ, věrný Boží bojovník! Ve své opravdovosti a upřímnosti lásky k Hospodinovým bojům netuší ošemetnost Davida, který chce zastít následky svého cizoložstva zneužitím své královské moci. Ve své věrnosti Boží truhle, Izraelským a Judským na bojišti, veliteli Joábovi, si raději volí

hlídku u vrat královského paláce a odpočinek na prostém loži královských služebníků, než pohodl svého domu! Jeho láška z víry neošemetné nemohla být žádnou ošemetností a lstí zmařena! Proto MUSELA pro cizí nešlechetnost zemřít na bojišti (2S 11, 7—17)!

Tuto lášku Boží z neošemetné víry vidíme opět nejvzácněji vyjádřenu Pánem Ježíšem Kristem! Ve všech situacích svého pozemského života MUSÍ BÝT ve věcech svého Otce, jeho zrak je ustavičně pozvedán vzhůru k Otci a jeho tvář je stále obrácena k Jeruzalému, neboť ví podle Písma, že právě tam má podle všeho nebeského Otce — On, čistý, svatý a nevinný Boží Beránek — položit svůj život a prolit svou krev za cizí — mé a tvé — naše viny a nepravosti (Iz 53, 6.10)! Jaká to přímá, neúchylná a věrná cesta Boží bezelstné LASKY v neochvějně víře Ježíšova mesiášského poslání podle Písma (J 5, 39.46—47; Z 40, 7—9)!

Láska z víry neošemetné, protože věrá z dokonalé poslušnosti Božího slova, nepotřebuje přikázání, protože tam, kde je ona, je Boží vůle přirozeným pokrmem nejvyšší ceny!

„Kéž bych nikdy nepobloudil od toho jedinečného cíle Boží lásky z čistého srdce, dobrého svědomí a neošemetné víry, k němuž mě, Pane můj, nezadržitelně táhneš — abych byl vysvobozen ze své marnomluvnosti a už se nikdy k ní nemohl uchýlit!“ (1Tm 1, 6)

kk

- ◆ Je nám zaslíbeno, že Bůh naplní všechny naše potřeby, nikoli však všechna naše přání.
- ◆ Trpíš-li nějaký hřích, připrav se, že se dostaví bolest a starost.
- ◆ Láska nikdy nepřestává. To, co pominulo, nebyla láska.
- ◆ Je správné, abychom byli spokojeni s tím, co máme a nikoli co jsme.
- ◆ Nedotýkaj se často rány, která se má zahojit.
- ◆ Trpělivost je strom, jehož kořen je trpký, ale ovoce velmi sladké.

Prvotřídní křeštan

Věřící lidi lze někdy (žel) rozdělit do několika tříd podle tohoto klíče:

Když nastupoval jeden misionář na dostavník, aby se dostal na své nové působiště někde v hornatém kraji Afriky. „Kterou třídu chcete cestovat?“ došel otázku, když platil za cestu, „první, druhou nebo třetí?“ Zamyslel se a odpověděl: „Třetí.“ Zaplatil a posadil se do vozu. Chvílkou později přichází další cestující, misionář viděl, jak platil první třídu a pak usedl na sedadlo vedle něho. „Prosím vás, jaký je rozdíl mezi první a třetí třídou?“ ptá se misionář souseda. „Zatím žádný, uvidíte později, však počkejte.“

Vůz tažený koňmi se rozjel po hrబolaté cestě směrem do údolí mezi kopci. Po chvíli přišlo stoupání, koně už sotva tâhli a tu kočí zastavil a prohlásil: „Třetí třída vystoupit a tlačit!“ Misionář pochopil. Všichni, kdo měli zaplatenou 3. třídu, vystoupili a pomáhali koňům. Zanedlouho bylo stoupání ještě větší. Tu se rozhlehalo: „Druhá třída, vystoupit a tlačit!“ ...

Kdo cestoval v první třídě, tlačit nemusel, jeho se práce netýkala, vše „odedřeli“ ti, kdo měli zaplatenou pouze třetí a pak druhou třídu... Nepodobá se někdy naše shromáždění většinou oném „prvotřídním“ lidem z uvedeného dostavníku? Pouze jednotlivci pečují o shromáždění, slouží slovem a skutkem, vedou modlitební zápis, starají se o hmotné potřeby a úklid místnosti atd..., zatím co jiní přijdou, ale k práci se nemají, o nic se nestarají, žádou odpovědnost za cestu onoho „dostavníku“ nepocítí, jsou prostě „prvotřídní křesťané“.

Zmíněné rozdíly se řídily zaplacenou cenou! Je jisté, že za všechny Boží dítětky bez rozdílu je zaplacena nejvyšší cena Boží lásky v Ježíši Kristu, aby byl každý vskutku prvotřídní! Ovšem ta naše „prvotřídnost“ není v cestovních výhodách na cestě do nebeského domova, ale v práci lásky po vzoru našeho Spasitele! Zde, v duchovním smyslu, je měřítko zcela obrácené než v africkém dostavníku! Pomáháš rám „tlačit“ — vždy ochoť a obětavě sloužit druhým na cestě vpřed nebo se jen spokojeně vezet? Pamatuj na 2K 5, 10!

-jz

- Svetlo Božieho Syna v tvojom srdeci dodá aj tvojej tvári slnečný jas.
- Ti, ktorí kráčajú s Bohom, idú po správnej ceste, hoci by sa im zdalo, že chodník ich života je veľmi tmavý.
- Ak chybíme, nemôžeme dôverovať, ak dôverujeme, nemôžeme chybiť.

VEZMĚTE S SEBOU SLOVA

Ozeáš 14,2

1100. výročí smrti METODĚJE

Význam slovanských věrozvěstů Konstantina-Cyrila a Metoděje je zajímavý již tím, že o nich byla napsána obsáhlá literatura v mnoha jazyčích skoro všech vzdělaných národů. Z českých a nejbližší nám přistupných ruských a německých spisů uvádime jen některé. Štulec: Život sv. Cyrila a Metoděje — 1857, Procházka: Život sv. Methoděje — 1885, Bagin: Apoštole Slovanů, Cyril a Metoděj a Velká Morava — Čes. kat. Charita 1982, Lavrovskij: Kirill und Methodij — 1863, Wattenbach: Beiträge zur Geschichte der christl. Kirche in Mähren und Böhmen — 1819, Ginzel: Geschichte der Slavenapostel Cyril und Methodius 1857.

Historické prameny pro tento oddíl českých dějin včetně legend, které nejsou historií, nýbrž poezii, často jen tendenční, jsou různé a mají také různou vědeckou hodnotu. Přivlastek „soluňští“ bratři pocházejí podle jejich rodného města Soluně v Thráci, bývalé Tesaloniky, kam první křesťanům apoštol Pavel napsal dvě epistoly. Také je nutno poznamenat, že původní jméno Cyrilovo bylo Konstantin, který měl čestný přívlastek „Jilozos“. Cyril je jméno klášterní, které přijal v Rímě až na konci svého života. Mají tedy oba bratři historický podíl a zásluhu na vytvoření, rozšíření a utváření křesťanství mezi českými kmeny tehdejší Velké Moravy. Vzhledem k jubilejnemu roku smrti Metoděje, který zemřel 6. dubna 885, bychom se chtěli na základě pramenů zamyslet nad jeho životem a dilem.

Pozvání, příchod a první misijní práce Cyrila a Metoděje na Moravě souvisejí s knížetem Velkomoravské říše Rostislavem. Toto území zaujímalо nejen jakékoliv závislosti na Rímu a podřízených biskupech. Požádal tedy císaře z východní polovice církve z Cařihradu — Michala III. o misionáře. Zádost

Rostislavova měla prý následující znění: „Jakož Boží milosti zdrávi jsme, přišli k nám učitelé mnozí křesťané učitelem filozofie. Metoděj byl vládcem menšího knížectví, ale později se stal mnichem na Olympu v Thessalii, kde se sešel s bratrem Konstantinem. Na Moravu přišli připraveni na nastávající práci, znali slovanské nářečí z okolí soluňského, pro něž Cyril sestavil zvláště pravou věru křesťanskou hlásal (kdo by nás naučil pravdu), aby také jiné ze mě vidouce to podle nás učinily. Pošli nám tedy, pane, biskupa i učitele takového, kterýž by v našem jazyku pravou věru křesťanskou hlásal (kdo by nás naučil pravdu), aby také jiné ze mě vidouce to podle nás učinily. Pošli nám tedy, pane, biskupa i učitele takového, jenž by nám napravil všecku pravdu, neboť od nás na vše strany dobrý zákon vychází.“ Na tuto žádost prý císař odpověděl: „Bůh, jenž velí každému, aby v bezpečné rozumění přišel a na větší se skutek mužil, viděv věru tvou i podněti tvé, učinil nyní v naše léta, že nalezeno jest pismo v řeči vaší, čehož posud nebylo, abyste i vy přičteni byli k velikým národům, jež slaví Boha svým jazykem. I vypravili jsme toho, jemuž to Bůh zjevil, muže čestného a blahověrného i zbehlého v pismě filozofa. I přijmi jím dar větší a čestnější naděje všecko zlato i stříbro i nad kamení drahé a nad nejskvostnější zboží. I podporuj ho křepko a utrd' všecku srdce, aby získala Boha. Pobud' všecku, aby nelenili, než ujali se cestý pravé; však i ty, přivedeš-li jich přičiněním svým v Boží rozum, přijmeš mzdou svoji za to i v tomto i na onom životě za všecky duše, ježto uvěří v Krista Pána našeho, od nynějska až do skonání světa a památku svou zůstaví ostatním pokolením podobně jako veliký car Konstantin.“

Filozof, jež císař Michal tímto listem Rostislavovi doporučuje, je Konstantin (pozdější Cyril), který se svým bratrem Metodějem roku 863 přišel ze Soluně na Moravu.

Oba bratři byli soluňští rodáci z po běžného města u Egejského moře v Thráci, biblické Makedonii. Otec jejich byl Lev, zámožný a vážený vojen ský velitel. Poměrně brzy, roku 842, bratři osídleli Konstantin, nakloněný povolání učenému a stavu duchovnímu se odebral do Čáslavu a byl podle legendy vychováván společně s budoucím císařem Michalem pod vedením

svěření žáci, aby je vyučovali. Brzy bylo zreorganizováno nižší moravské školství a založena první slovanská jazyková, teologická a filozofickoprávní literární škola podle školy cařhradské.

Po více než tříleté práci v našich zemích odcházejí oba bratři s několika žáky do Říma, aby tam projednali jejich ordinaci a současné schválení bohoslužeb v slovanském jazyce. Papež Hadrián II. schválil slovanskou liturgii a vysvětil Metoděje a některé z jejich žáků na kněze. Konstantin-Cyril v Římě onemocněl a zde ve 42 letech 14. února 869 zemřel. Svému bratraru Metodějovi poručí dilo, z něhož odchází, s prosbou, aby je neopouštěl. Metoděj plní odkaz svého bratra a vraci se jako samostatný organizátor, aby pokračoval ve slovanských bohoslužbách. Misionářská činnost byla ukončena po sedmi letech, když na Moravě jako arcibiskup Metoděj dne 6. dubna 885 zemřel.

Dílo a odkaz byzantských bratří na Velké Moravě má svou důležitost v počátku nové duchovní epochy. I když

Cyrilometodějství má v dnešní době své nejasnosti v pravidlích Písem sv., což si hlasatelé ve světle svého poznání a své doby neuvědomovali, přesto je nutné zde hodnotit jejich slovanský vztah a obětavou práci v našich zemích. Původ slovanských bratří ukazuje na „Východ“, tedy k církvi a učení, které se již tehdy odlišovalo od církve západní římské a dozrávalo k samostatnosti. Také dnešní reformační snahy nahradit bohoslužebný jazyk latinský jazykem národním, lidu srozumitelným, je jistě příznivým přínosem a důsledkem, i když více než po 1000 letech. Poselství a světlo, byť bylo přerušováno po staletí mnohými stíny, se v našich zemích rozhorelo a svítí, a brázdu vyoranou soluňskými bratřími dějiny nezavály. Také z tohoto pohledu je nutné hodnotit dobu a obětavou misionářskou činnost obou bratří, i když naše vlastní česká bratrská reformace měla a má zcela jiné pohnutky, obsah i duchovně historický cíl.

(Podle pramenů zprac. Sl.)

PLATNÁ VŮLE

„Nebo kdež jest křaft, potřebí jest, aby k tomu smrt přikročila, kdož činí křaft“ (Žd 9, 16).

Skotský evangelista Robby Flockheart často připomínal svým posluchačům skutečnost, že náš Spasitel Pán Ježíš Kristus, který za nás zemřel, je nyní živ.

Pro ilustraci obou této pravd užíval svých dvou životních příkladů.

Když sloužil v armádě, sprátelil se zde s vojákem, který byl později od souzenou k trestu smrti. Po vynesení rozsudku si ho odsouzenec dal zavolat k sobě do celý a v jeho přítomnosti sepsal poslední vůli. Robby se podle této závěti měl stát dědicem odsouzence malého majetku. Ale v den, kdy měl být trest smrti vykonán, byl voják omilostněn. Protože se okolnosti změnily a odsouzenec nezemřel, pozbyl tím Robby oprávnění na jeho majetek.

Ve druhém případě mu jiný přítel odkázal svou pozůstatlost. Přítel zemřel a vychytal advokát, který měl poslední vůli vykonat, ho o všechny zděděné peníze připravil. Když to tak dopadlo, musel si Robby říci: „Když byl můj přítel živ, jsem si jist, že by dohlédl na to, abych dostal svůj dědický díl. Když je však mrtev, nemůže dohlédnout na řádné vykonání své poslední vůle.“

Ježíš Kristus, ten veliký záustavitek Nové smlouvy zemřel. O tom není nejméně pochyb. Proto Jeho vůle, ověřená Jeho drahou krví, je platná. Svou smrti zabezpečil všechně vykoupení věřících. Ale Spasitel nezůstal v hrobě. Po třech dnech vstal z mrtvých a nyní žije. Živý Spasitel je zárukou toho, že Jeho vůle bude vykonána. Je garantem — Jeho zaslíbení patří všem, kdo v Něho věří.

Chvála Bohu, že Jeho vůle je platná a naše dědictví je jisté. přel. jkh
Pozn.: křaft = závěť

Správný postoj k Božím požadavkům

„Ale štědře otevřeš jemu ruku svou, a ochotně půjčíš jemu, jakž by mnoho potřeboval toho, v čemž by nouzi měl.“

5. Mojžíšova 15, 8

Když jsem byl chlapec, měl jsem kamaráda, s kterým jsem si rád hrál. Jednou, když jsme byli v nejlepší zábavě, požádala nás přítelova maminka, abychom si hráli s její malou sestrou. Vůbec se nám to nelíbilo. Ale nedalo se nic dělat. Maminčino přání bylo pro kamaráda rozkazem, a tak jsme museli přibrat do naší klukovské hry i malou dívku. Hráli jsme si s ní, to je pravda; ale tak, že se

za chvíli rozplakala a běžela domů k mamince. Jak ta nám vyčinila! Ale my jsme se jejímu hubování bránili. Vždyť jsme dovolili malé sesítice, aby si s námi hrála. A když chtěla jít domů, pak my ji v tom nechceme a ani nemůžeme bránit. Vím, že jsme tenkrát říkali jen poloviční pravdu. Matčin rozkaz jsme uposlechli, ale zaujali jsme k němu zcela chybný postoj. Naplnili jsme „ru zákona“, ale pomínili jsme „duch zákona“.

Když Hospodin žádal od bohatých Izraelitů, aby půjčovali peníze svým chudým blížním bez úroku, bylo tomu tak proto, že věděl, jak neradi budou dbát na lidskou stránsku tohoto zákona. To se také potvrdilo. Vždyť oni mysleli jen na to, jak by učinili zákolu formálně zadost, aniž by se ptali na jeho záměr. Zákon plnili, ale nepřikládali k jeho plnění svá srdece. Stávaly se takové případy, že peníze půjčovali jen těm lidem, u nichž měli zárukou návratu půjčky, a odmítali půjčit peníze tehdy, když se blížil sedmý milostivý rok, v němž se promítely všechny dluhy za uplynulé období. Vídáme z toho, že poslušnost Božího příkazu ještě není vše. Proto Bůh žádal od Izraelitů správný postoj k chudým — lásku k člověku! Především k trpicím a chudým — otevřené srdece, vřelého a štědrého ducha.

Jak je tomu s námi, s křesťany? Jak plníme Boží požadavky? Ochotně nebo neochoťně? Nevychází-li naše postoje z čistého a upřímného srdece, pak svým jednáním nepříobíme radost našemu Pánu. Takové svědectví je zcela neúčinné. Co dělat, když si uvědomíme svou chybu? Je jen jediná cesta: Vyznejme nesprávné pohnutky svého jednání jako hřích, prosme Pána o pomoc a vydejme se cele jemu. „Živá oběť“ (R 12, 1) je nemyslitelná bez správného a upřímného postoje.

-hk

— keď odchádzajú mnohí

Uprostred apríla t. r. odišli na večnosť z bratislavského zboru sestry Mária Kusendová, 87ročná a sestra Anna Masárová-Škodáčková, 71ročná.

Sestra KUSENDOVÁ bola známa ako aktívna evanjelistka. Mnohým mladým dušiam poslúžia k poznaniu Záchrancu Pána Ježiša Krista. Žila inak ticho, skromne a taký bol aj jej odchod, po splnení úlohy žitia na tejto zemi.

Sestra MASÁROVÁ-ŠKODÁČKOVÁ bola dlhé roky oblúbenou učitelkou v detskej besedke. Mlohí sa po jej svedectvách obrátili k Pánovi Ježišovi. Jej odchod bol náhly, neočakávaný. Počas jedného večerného zromaždenia jej prišlo nevoľno a po niekoľkých dňoch pobytu v nemocnici dokonala zemskú púť, aby prešla do Pánonu pripravených nebeských príbytkov.

Napokon 26. mája náhle tiež odišiel k Pánovi brat Pavel BÖHM zo zboru Bratislava-Rača, vo veku 81 rokov. Patril k zásadovým starším bratom a bude v Rači iste veľmi chýbať. Kiež by Pán Cirkvi dakoho zaradil na jeho miesto.

jk

Vzpomínáme na Fredericka Butchera

„Vzpomínejte na vůdce své, kteří vám mluvili Slovo Boží, jejichž obcování jaký byl cíl spatřující, následujme jejich víry“ (Žd 13, 9).

1. dubna uplynulo 30 let od odchodu milého bratra do nebeského domova a v říjnu tomu bude 85 let, co se přistěhoval se svojí manželkou do Bratislavu, aby započal misijní dílo na Slovensku, které ukončil před padesáti lety odchodem do své vlasti.

Pripomeňme si znovu dílo tohoto vzácného bratra, který věnoval nejlepší část svého života hlasání evangelia, nejen na Slovensku, ale i v okolních zemích. Frederick Butcher se narodil v Anglii jako osmý v rodině s devíti dětmi. Když mu bylo 5 let, zemřel jeho otec a maminka ho poslala s ostatními bratry do školy k jeho strýci. Již ve 14 letech došlo u něj k obrácení k Pánu Ježiši a získání jistoty odpustění a spásy v Něm. Když mu bylo 17 let, byl pokřtěn a vzal si na starost jednu třídu nedělní školy. O rok později byl hluboce dotčen návštěvou jednoho misionáře ze střední Afriky a pocitil, že Bůh si jej povolá do takové služby. Zatím však nepřišel ještě jeho čas. V té době byl učedníkem a ladičem pian v obchodě s hudebními nástroji v městečku Hastings. Od svých 15 let se setkával v obchodě se svou budoucí manželkou, se kterou se pak v roce 1894 oženil, když již měl svůj vlastní obchod s hudebními nástroji. Jeho žena Mary Kate Thorpeová byla před sňatkem velmi nábožná žena, pravidelně chodila do kostela, zpívala ve sboru a učila i v nedělní škole, ale při tom neměla jistotu o svém spasení. Bratr Frederick ji vzal do bratrských shromáždění a po nějaké době se opravdově obrátila, takže již před svatbou byla velmi prospěšnou pracovnicí a pomocnicí svému budoucímu manželovi, a tak ji také poznali mnozí v Československu. Mladá dvojice pak byla vedena Pánem společně k práci na Jeho vinici. Nebyla to však střední Afrika s řekou Kongo, ale střední Evropa s Dunajem. K tomuto rozhodnutí dospěli po setkání s braty, kteří zde již misijně působili v této dunajské oblasti (br. G. Oswald, dr. Baedecker, E. H. Broadbent aj.).

V Bratislavě, v tehdejším Rakousko-Uhersku započali svoji misijní činnost, přesto, že v té době zde platily zákony o zákazu „náboženské propagandy“. První dva dny, když přijeli do Bratislavu, strávili v hotelu, přehlížejice z okna zástupy lidí kolem procházející a v modlitebném očekávání se ptali svého Pána, jak začít dílo, pro které sem byli posláni. Dva mladí, neznámí a nežádoucí ve městě, kde se mluvilo třemi tak odlišnými jazyky, německy, maďarsky a slovensky. Ptali se sami sebe, zda by neměli dát inzerát do novin o shromáždění, které by připravili ve velké hale, ale tak by jistě v několika hodinách byli vykázáni. Bůh tuto milou dvojici chtěl využít k tiché práci bez okázlosti, ale v plné věrnosti a závislosti na Něm, přes mnohá odmítnutí a počáteční neúspěchy. Bůh dobré věděl, že prvních pět roků přinese jejich práce málo ovoce, ale také, že půjdou tiše s Ním, vždy zaujati službou pro Něho a připraveni k jednoduchému slovu svědectví.

Jejich první starosti bylo nalézt místo, kde by se usadili, aby mohli jednoduše prostému lidu této země, v níž nyní bydleli nést evangelium o Pánu Ježiši Kristu. Najali si pavlačový byt v dělnické čtvrti, zredukovali domácí práce na

minimum a věnovali se hlavně soustavným návštěvám, rozhovorům a rozdáváním evangelizačních traktátů. Do svého bytu v přízemí domu zvali hosty, v neděli odpoledne i děti, s nimiž zpívali při malém harmoniu. Tak z prozretelnosti Boží začalo velké dílo, z něhož vyrostlo více než 50 bratrských shromáždění a z nichž zazářilo evangelium i do dalších zemí, jako Jugoslávie, Bulharsko a Rumunsko. Bůh si vyvoluje ke svému dílu slabé a neznámé a neurozené. Stále více dětí přicházelo zpívat k Butcherovým, přivedly i své rodiče, z nichž mnozí uvěřili a tak se začalo vytvářet bratrské shromáždění v Bratislavě a odtud i na dalších místech na Slovensku i na Maďarsku. V době první světové války v roce 1914 byli manželé právě na dovolené v Anglii a vrátili se až v roce 1919, aby pokračovali v Božím díle v nově vzniklé republice. Jak před válkou, tak i po ní Pán zehnal obzvláště svému dílu, konanému už i prostřednictvím mnohých bratří spolu svorně s br. Butcherem, který jím byl na mnoha místech vždy dobrým duchovním rádcem.

Bratr Butcher byl tichý, horlivý, skromný a zbožný muž s jednoduchou důvěrou v Boha za všech životních okolností a hlubokou jistotou, že Písmo plně poskytuje možnosti k vedení bohemilého osobního i sborového života ve všech důbách. Nestaral se o statistiku své práce, ale pracoval pro získání duší Pánu Ježíše a když získali nový život, stal se jejich věrným pastýřem, navštěvoval je, psal jim a pomáhal všelijakým způsobem. Měl proto širokon korespondenci a ze svých cest vždy posílal mnoho pohlednic a pozdravů. Není divu, že jej a jeho manželku v mnoha shromážděních nazývali „naši babičkou a dedečkem“. Napsal také mnoho biblických úvah a článků uveřejněných zvláště v časopise „Ze slov pravdy a lásky“. V nich mu bylo nejvyšším měřítkem jedině Boží Slovo — Písmo Svaté, takže se mnohdy staly normou při hledání odpovědi na různé spletité otázky a falešná nebiblická učení. K tému výročí jeho narození byly vydány roku 1969 knižně pod názvem „Písemný odkaz F. Butchera“. Když mu bylo 65 let, vrátil se do Anglie, kde mu brzy po návratu zemřela v roce 1938 jeho vzácná manželka. Bratr Butcher pak v místním shromáždění v Hastingsu pracoval i dále na Božím díle. Často cestoval, pokud mu to zdraví dovolilo po místech, kde působil, vedl dále širokou korespondenci a za 2. světové války, podobně jako i v době 1. světové války, se věnoval evangelizaci cizinců, nacházejících se v Anglii. V posledních letech svého života podnítil pravidelné setkávání starých mužů každé úterní ráno k požehnaným chvílím nad Písmem a k modlitbě. Mnozí na tyto vzácné chvíle s ním vzpomínali na jeho pohřbu před třiceti lety. Jini si pak při jeho edechu k nebeskému Otci připomněli jeho dílo před třiceti lety. Podobně bychom je chtěli dnes připomenout slovy jednoho bratra, který poznal svého Spasitele Pána Ježíše Krista skrze jeho svědectví:

„Byl mi skutečným otcem a pastýřem, měl velký vliv na mé obrácení a duchovní růst, bylo mi dovoleno stát se jeho přítelem a náležet do shromáždění v Bratislavě, u jehož základů z Boží milosti byl on. Byl mi vždy příkladem, neboť v mnohém nesl obraz svého Pána, takže jsme skutečně mohli následovat jeho výru.“

„...odpočinuli od prací svých, ale skutkové jejich jdou za nimi“ (Zj 14, 13).
-sil

- ◆ Nemusíme všechno říkat, co myslíme, ale máme myslet, co říkáme.
- ◆ Mluvit znamená rozsívat. Nerozsívej ničeho, co nechceš sklízet.

ZPRÁVY Z KMK

Na konferenci představitelů církevního tisku, pořádané MKMK v Praze dne 28. května t. r. byla na programu zejména otázka publikačního využití 6. VŠEKŘESTANSKÉHO MÍROVÉHO SHROMÁŽDĚNÍ, připravovaného na dny 2. až 9. července t. r.

Účastníci vyslechli úvodní informaci předsedy MKMK biskupa ThDr. Tótha o důležitých výročích světových mírových akcí a o hlavních úkolech letošního 6. VMS v Praze.

Generální sekretář MKMK ThDr. Miřejovský podrobnejí rozvedl důležitost tohoto shromáždění a jeho aktuálnost zejména v dnešní době zvýšeného ohrožení světového míru na principiálních biblických tématech s výzvou na všechny lidi dobré vůle bez rozdílu politických, náboženských a národnostních přehrad. Uvedl několik zajímavých dat, jako očekávaných 600 účastníků a pozorovatelů z 80 zemí, mezi nimiž budou též politici a vědeckí experti. Čtvrtina se očekává ze socialistických zemí, čtvrtina ze západních států a plná polovina z rozvojových zemí 3. světa, která všechně oceňuje pravou mírovou politiku organicky spjatou se sociální spravedlností bez jakékoliv diskriminace a porušování základních lidských práv na svobodu a sebeurčení, dále 50 akreditovaných novinářů ze západního světa, poprvé s účasti delegátů z Číny, Vietnamu a početných mluvčích za věřící lidi z Latinské Ameriky a z USA. Afričtí křestané vyšlo 70 účastníků. K hlavnímu tématu „Bůh přikazuje: Zvolte život! Nyní je čas!“ a jeho aplikaci: „Křestané odporují silám smrti na cestě k mиру a spravedlnosti pro všecky“ bude hovořit metropolita Paulos MAR GREGORIOS z Indie, jeden z prezidentů Světové rady církví a viceprezident MKMK. K tématu „Globální ohrožení lidstva a globální mírová strategie“ promluví metropolita kijevský a haličský FILARET, téma „Křesťanské církve a jejich mírové poslání“ a „Mírová koexistence a osvobození“ přednesou prof. dr. WALTER KRECK z NSR a biskup ř. k. SERGIO MENDEZ ARCEO z Mexika.

-Γ-

OZNÁMENÍ:

Ve sborovém domě v Prostějově je volný třípokojový byt I. kategorie.

Předpoklady zájemců:

věřící rodina s dětmi,

výpomoc ve sborové práci.

Po projednání informaci podá: br. J. Sl. — jemu také adresujte.

Brky Svými příkryje tě a
pod křídly Jeho bezpečen budeš;
místo štitu a pavézy budeš mít
pravdu Jeho.

Žalm 91:4

M. Szturc

